

hortus van Hakgala, die, aan een helling gelegen, gedeeltelijk de indruk van een nevelwoud maakte (het weer was er ook naar). Helaas hadden veel planten geen naambordje, ook de vriendelijke hortulanus kende ze niet.

3. Vanuit Nuwara Eliya beklommen we de hoogste top van het eiland, de Pidurutalagala (ca. 2845 m.); bijna tot aan de top gaat de weg door bos met veel epifyten; in de bovenste zone domineren *Rhododendron*-soorten. Er waren maar weinige Polyporen en resupinate Aphyllophorales, nauwelijks Agaricales, die ik niet verzameld heb. Het jaargetijde was kennelijk niet optimaal.

4. Per bus en trein naar Anuradhapura, een ruïne-stad in het noorden van Ceylon, tot in de 8e eeuw de hoofdstad van het land. Behalve boeddhistische dagoba's, verscheidene ruïnes en oude *Ficus religiosa*-bomen een soort parklandschap met veel *Ficus*- en andere bomen, met apen, scharrelaars, ijsvogels, slangen etc. Bij een paar boerderijtjes bekeken we inheemse gewassen.

5. Per trein van Colombo naar Hikkaduwa, beroemd om zijn koraaltuinen. Het rif is hier door een paar granietrotsen voor de kust tegen het land verschoven en verbreed, heerlijk om te duiken. Soms ziet het er uit als een veld van reuzezwammen, waar je overheen zwemt. Ook veel vissen. Daarna bezochten wij nog het dorp Hikkaduwa, wat verder af van de kust gelegen, met aanplant van kokospalmen, bananen, etc. en werden bijzonder vriendelijk en nieuwsgierig begroet door de bevolking, die daar zeker niet vaak toeristen te zien krijgt.

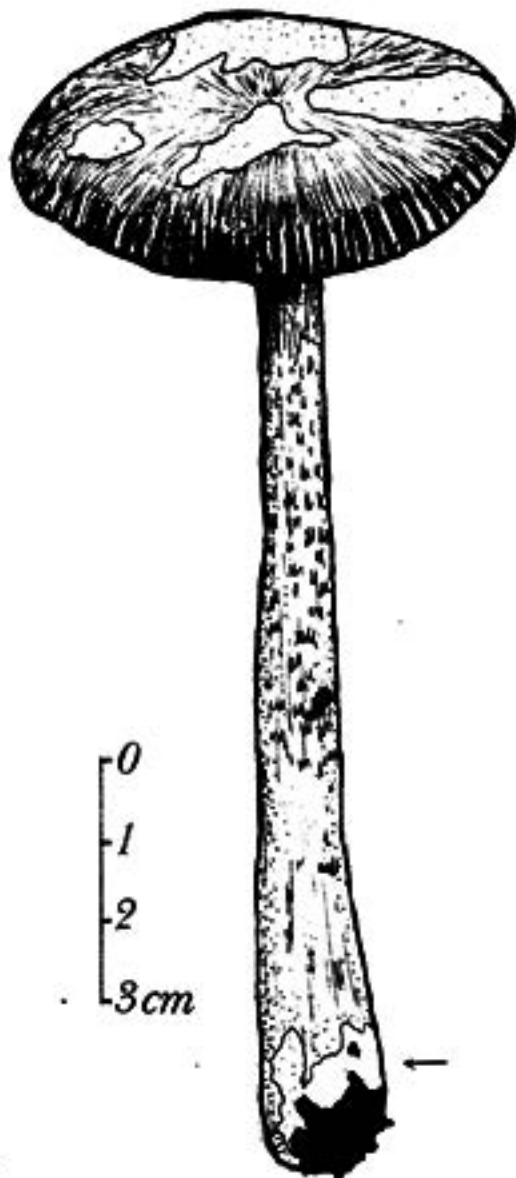
Rijk beladen met mykologische specimens, maar ook met souvenirs van een prachtig kunsthandschap kwam ik thuis aan.

Een nieuwe Amaniet voor Nederland

J. Frencken

Joh. Geradtsweg 71
Hilversum

Op 14 en 15 oktober 1972 hield onze vereniging een weekend in de omgeving van Roermond. Ons lid, de heer C. Verschueren, die de streek van Midden-Limburg uitstekend kent en precies weet waar allerlei interessante paddestoelen te vinden zijn, was onze leidsman. Maar ook hij kon er niets aan doen, dat het al in geen vier weken geregend had. Zodoende leek het hem het beste de Zondag te besteden aan een min of meer nat terrein, namelijk de Peel in de buurt van Meyel. Hier ligt het Staatsnatuurreservaat "De Grote Moost" (op de topografische kaart "De Grote Moes" genoemd). Maar ook daar was het erg droog, zodat het aantal soorten wat tegenviel. Na eerst met z'n allen een open heideveld afgezocht te hebben, maakten de Vries en ik ons los van de groep om in een aangrenzend elzenbos wat rond te gaan neuzen. Daar troffen we onder meer tientallen fraaie exemplaren aan van *Lactarius lilacinus*, een soort die dit najaar op verschillende plaatsen vrij veel voorkwam. Daams onder andere, vond *L. lilacinus* op di-

225.

Amanita sternbergii

dan naar Leiden te sturen. Het andere zou ik dan zelf bewaren. Thuis heb ik natuurlijk wel geprobeerd het ding op naam te brengen. Het velum had mooie sphaerocysten, dat wel. En dat brengt je dan direkt op *A. inaurata*. Maar die was het niet. Die kende ik wel uit Gunterstein. Ik kwam er dus niet uit.

Na een dag of tien kwam er een telefoontje van de Vries. "Man, je hebt een nieuwe soort voor Nederland gevonden: *Amanita Sternbergii*. Opgave van Bas." Dat was dus goed nieuws. Ik had hem eigenlijk moeten herkennen, want tijdens ons verblijf in Gerolstein in 1971 heeft Tjallingii deze soort daar ook gevonden. Bas heeft ons toen de vondst getoond tijdens een van de avondbijeenkomsten in de kantine. Maar zoals dat dan gaat: je ziet dan zo'n paddestoel wel, maar het zegt je toch betrekkelijk weinig, alhoewel Bas ons toen wel goed duidelijk probeerde te maken, dat het iets heel bijzonders was.

verse plekken in het Kortenhoeftse en Ankeveense plassengebied. Al verder rondneuzend in dit bos viel mijn oog plotseling op 3 tamelijk grote, grijze paddestoelelen, die ik meteen herkende als amanieten. "Dat moet nu de echte *Amanita vaginata* zijn", zo dacht ik. Die had ik zelf eigenlijk nooit gevonden. Ik was er dus erg blij mee. Ik groef twee eksemplaren voorzichtig uit de grond en borg ze op in een doos. De Vries was wat verder aan het zoeken en heeft ze dus niet ter plaatse gezien. Toen we later weer met z'n allen bij elkaar waren, toonde ik mijn vondst en zei zelfverzekerd, dat dit nu *Amanita vaginata* was. Maar zoals wel eens meer gebeurt bij zo'n gelegenheid, is er een ander in de groep die wat beter kijkt en dan een opmerking maakt, waardoor je dan toch weer wat minder sterk in je mykologische schoenen komt te staan. En zo geschiedde ook hier. Het was de Vries meteen opgevallen, dat er met de volva van dit ding iets niet klopte. "Dit is geen *A. vaginata*; het moet iets bijzonders zijn", was zijn opmerking. Ook Verschuieren wist er geen raad mee. Ter plaatse werd afgesproken, dat we één eksemplaar naar Dr. Bas te Leiden zouden sturen. Maar die had een week herfstvakantie genomen, herinnerde ik me. Daarom werd besloten, dat de Vries één eksemplaar zou meenemen om te schilderen, te drogen en

Maar om op de vondst uit de Peel terug te komen, Bas vertelde me in een gesprek, dat hij juist met een artikel over deze soort bezig was (binnenkort zal in een officiële publikatie van hem de nieuwe naam voor deze paddestoel bekend gemaakt worden). Hij had nooit durven vermoeden, dat *Amanita sternbergii* ook nog eens in het laagland gevonden zou worden. Ik had toevallig juist de twee boeken van Favre over de fungi van het Zwitserse Nationale Park, in huis. Daarin vermeldt Favre de soort gevonden te hebben in het Val Trupchun op ongeveer 1900 meter hoogte en bij S-chanf op plm. 1800 meter. Beide keren onder *Alnus viridis*. Hij noemt hem *Amanitopsis vaginata* var. *sternbergii* (Vel.). Hij zegt dan verder: "cette curieuse petite variété grise au pied densement prumineux en haut et même grossièrement flocconneux en bas est surtout caractérisée par sa volve peu apparente, étroitement appliquée sur la base du pied et ayant laissé sur le chapeau d'abondantes verrues persistantes". En dat wat die volva betreft was ook de Vries opgevallen. De volva zit namelijk helemaal tegen de steel aangeplakt, heel anders dus dan bij *A. vaginata* en *A. fulva*. Velénovsky had de soort al eerder dan Favre in Tsjecho-Slowakije gevonden. Volgens mededeling van Dr. Bas is er ook nog een vondst uit Finland bekend en één uit Frankrijk. En nu dus uit de lage landen. Uiteraard heb ik de heer Verschueren meteen ingelicht. Hij schreef me terug dat hij deze paddestoel een enkele keer meer daar had gezien (hij komt al tientallen jaren in de Peel), maar hem steeds voor *A. vaginata* gehouden had. Toen ik daar onlangs met Bas nog eens over sprak, merkte hij op, dat deze soort ongetwijfeld wel meer gevonden moet zijn, maar dat door niet zorgvuldig plukken de volva niet goed "uit de verf" komt. Men veronderstelt dan dat de resten in de grond achter gebleven zijn en dat het dan wel *A. vaginata* zal zijn.

Tot slot kan ik nog opmerken, dat de exemplaren uit de Peel veel forser zijn dan het exemplaar uit Gerolstein en ook dan die van Favre, waarvan hij een afbeelding op ware grootte geeft in zijn bovenvermeld boek.

Summary:

Amanita sternbergii is recorded for the first time in the Netherlands from "de Grote Moost" near Roermond.

VERENIGINGSNIEUWS

EKSKURSIE NAAR AMBLÉTEUSE.

Van zaterdag 13 - zaterdag 20 oktober, dus in de herfstvakantie van de scholen, wordt een buitenlandse ekskursie naar Ambléteuse in N.W.-Frankrijk (dicht bij Boulogne-sur-Mer) georganiseerd. Het is een mooi gebied, met bossen op velerlei soort grond: veel kalk, ook oudere gronden en vulkanische gronden. Voorts moerasgebieden en duinpannen.

Er kan gewerkt worden in het laboratorium aldaar, van de Universiteit van Lille. De kosten zijn zeer laag: voor f 40,- per week kunt U er logeren (inklusief gas en elektriciteit) en in het laboratorium werken (wel met eigen mikroskoop). U moet wel zelf koken, maar een keukeninventaris is aanwezig. Het is mogelijk groepjes te vormen, die gezamenlijk eten en